

Tabletė balta, pailga, perlaužiama.

Apie penktą ryto, kartais šeštą, aš pabundu, ir poreikis ima viršų – tai pats skausmingiausias manosios dienos metas. Pirmas darbas – įjungti kavos virimo aparatą. Vandens pripyliau ir maltos kavos (paprastai „Malongo“, vis dar esu reiklus kavai) įbėriau iš vakaro. Cigaretę prisidegu tik po pirmo gurkšnio – pats sau iškėliau tokią sąlygą, tai mano kasdienė sėkmė, tapusi pagrindiniu pasididžiavimo šaltiniu (tiesa, reikia pripažinti, kavavirės kavą paruošia greitai). Įtraukęs pirmą dūmą iškart pajuntu neįtikėtina didžiulį palengvėjimą. Nikotinas – tobulas narkotikas, paprastas ir stiprus, džiaugsmo nesuteikia, svarbiausia yra jo trūkumas ir jausmas, kai tą trūkumą patenkini.

Po kelių minučių, po dviejų ar trijų cigarečių, aš paimu „Captorix“ tabletę, užgeriu ketvirčiu stiklinės mineralinio vandens, paprastai „Volvic“.

Man keturiasdešimt šešeri, aš vardu Floranas Klodas Labrustas, ir aš nekenčiu savo vardo, manau, kad taip vadino du kokius nors kitus šeimos narius, kuriuos tėvas ir motina norėjo pagerbti. Išties gaila, nes tėvams neturiu ko prikišti, visais atžvilgiais jie buvo puikūs tėvai, padarė viską, kad apginkluotų mane kovai su gyvenimu būtinais ginklais, o galiausiai aš pralaimėjau, ir mano gyvenimas baigiasi liūdesiu ir kančia, bet tėvų kaltinti aš negaliu, kaltinti galiu nebent apgailėtiną aplinkybių seką, ir apie ją dar bus progos papasakoti, tiesą sakant, toji seka yra šios knygos ašis, taigi neturiu dėl ko kaltinti tėvų, išskyrus šį menką, bjauriai menką vardo davimo epizodą, man juokingas Florano Klodo vardų junginys, ir ne tik juokingas, jis man savaime nepatinka, – tiesiog manau, kad mano vardas visiškai nevykęs. Floranas – pernelyg švelnus, pernelyg artimas moteriškam vardui Floransa, gal net tam tikra prasme androginiškas. Jis absoliučiai nedera prie mano veido – kiek brutaloko, energingų bruožų, dažnai apibūdinamo kaip vyriškas veidas (bent jau kai kurios moterys taip sako) ir tikrai, tikrai jau ne kaip koks botičeliško pediko veidas. Apie Klodą geriau visai nekalbėti, tučtuojau pagalvoju apie visokias Klodetes, vos išgirstu tariant tą Klodą, prieš akis iškyla siaubingas vaizdas, tarsi vis suktūsi ir suktūsi vintažinis Claude'o François videoklipas senų pederastų vakarėlyje.

Pakeisti vardą nėra sunku, tai yra, noriu pasakyti, ne administraciniu požiūriu, administraciniu požiūriu įmanomo nėra nieko, administracijos tikslas – sumažinti jūsų gyvenimo

galimybes iki minimumo, jei nepavyksta tų galimybių tiesiog visiškai panaikinti, administracijai geras administruojamasis yra miręs administruojamasis, kalbu veikiau apie vartojimą: pakanka prisistatyti nauju vardu ir po kelių mėnesių ar net po kelių savaitių visi pripranta ir niekam nė į galvą nešauna, jog praėityje jus galėjo vadinti kitu vardu. Mano atveju viskas būtų dar paprasčiau, nes antras mano vardas, Pjeras, kuo puikiausiai tiko prie griežto ir vyriško įvaizdžio, kurį būčiau norėjęs demonstruoti pasauliui. Tačiau nieko nepadariau, leidausi toliau vadinamas tuo šlykščiu Florano Klodo vardu, ir viskas, ką pasiekiau – tai, kad būta moterų (konkrečiai Kamilė ir Keitė, papasakosiu vėliau, tikrai papasakosiu), kurios apsiribojo Floranu, o visuomenėje tai nepasiekiau nieko dėl vardo ir beveik dėl visų kitų dalykų, aplinkybių leidausi nešamas pasroviui, akivaizdžiai buvau bejėgis suimti gyvenimą į rankas, vyriškumas, regis, sklidęs iš raukšlių išvagoto mano veido, iš tiesų buvo tik jaukas, gryna, paprasta apgaulė, tiesa, ne dėl mano kaltės, Dievas pasinaudojo manimi, bet iš tikrųjų aš buvau, visą laiką buvau paskutinis liurbis, ir man šiandien jau keturiasdešimt šešeri, ir aš niekuomet nesugebėjau valdyti savo paties gyvenimo, trumpai tariant, rodėsi labai tikėtina, kad antroji mano egzistencijos pusė, kaip ir pirmoji, bus nevaldomas ir skausmingas žlugimas.

Pirmieji žinomi antidepresantai („Seroplex“, „Prozac“) pakeldavo serotonino kiekį kraujyje slopindami serotonino reabsorbiciją į neuronus 5-HT₁. 2017 metų pradžioje atrasta medžiaga kaptolis D-L atvėrė kelius naujai paprastesnio

veikimo antidepresantų kartai, nes jų veikimo esmė – palengvinti skrandžio ir žarnyno gleivinėje gaminamo serotonino išlaisvinimą egzocitozės proceso metu. Metams baigiantis kaptolis D-L buvo išleistas į rinką pavadinimu „Captorix“. Vaistas iškart pasirodė neįtikėtinai veiksmingas, pacientai galėjo lengvai grįžti prie įprastų gyvenimo ritualų dar toliau pažengusioje visuomenėje (higiena, socialinis gyvenimas, apsiribojantis gerais santykiais su kaimynais, nesudėtingų administracinių reikalų tvarkymas), ir, priešingai nei ankstesnės kartos antidepresantai, jis nesukeldavo polinkio į savižudybę ir savęs žalojimą.

Dažniausiai pasitaikantis „Captorix“ šalutinis poveikis buvo pykinimas, libido išnykimas, bejėgiškumo jausmas.

Manęs niekuomet nepykino.

Istorija prasideda Ispanijoje, Almerijos provincijoje, lygiai penki kilometrai į šiaurę nuo El Alkiano, N 340 kelyje. Buvo vasaros pradžia, tikrai koks birželio vidurys, antrojo XXI amžiaus dešimtmečio pabaiga, man atrodo, kad tuomet prezidentavo Emmanuelis Macronas. Švietė saulė ir buvo nepakeliamai karšta, kaip paprastai tokiu metu Ispanijos pietuose. Buvo popietė, ir mano visureigis keturių varomųjų ratų „Mercedes G350 TD“ stovėjo „Repsol“ degalinės aikštelėje. Ką tik pripyliau pilną baką dyzelino ir atsirėmęs į automobilį gurkšnojau „Coca Zero“, nuotaika bjuro vis labiau, nes rytojaus dieną turėjo atvykti Džiudzu, ir kaip tik tuo metu prie degalinės oro kompresorių sustojo „Volkswagen“ vabalas.

Išlipo dvi dvidešimtmetės merginos – net iš tolo traukė akį, žavingos, pastaruoju metu buvau pamiršęs, kokios žavingos gali būti merginos, – mane ištiko šokas, tarsi kokioje pervaidintoje teatro scenoje. Oras net virpėjo nuo karščio, stovėjimo aikštelės

asfaltas mirguliavo – puikios sąlygos išvysti mirażą. Tačiau merginos buvo realios ir šiek tiek supanikavau, kai viena jų pasuko manęs link. Ilgi šviesiai kaštoniniai, vos vos garbiniuoti plaukai, kakta perjuosta geometrinių spalvotų raštų odine juoste. Baltos medvilnės juosta vos dengė krūtis, plevėsavo trumputis sijonas, irgi baltos medvilnės – regis, jį pakels menkiausias vėjelio dvelksmas, savaime suprantama, nebuvo nė menkausio vėjelio, Dievas maloningas ir gailestingas.

Ji buvo rami, šypsojosi ir neatrodė išsigandusi, būkim sąžiningi, baimė sukaustė mane. Akyse spindėjo gerumas ir laimė: vos metęs į ją žvilgsnį supratau, kad gyvenime ji patyrė tik gera; su gyvūnais, žmonėmis, net darbdaviais. Kodėl ji eina manęs link, jauna ir gundanti, šią vasaros popietę? Ji su drauge ketino patikrinti savo padangų spaudimą (na, savo automobilio padangų, kalbu nerišliai). Tai atsargumo priemonė, rekomenduojama kelių saugos organizacijų beveik visose civilizuotose šalyse, ir netgi kai kuriose necivilizuotose. Taigi ši jauna mergina buvo ne tik gundanti ir gera, ji buvo ir atsargi, ir išmintinga, mano susižavėjimas augo kaip ant mielių. Ar galėjau atsakyti jai pagalbą? Aišku, kad ne.

Antroji mergina labiau atitiko ispanei priskirtinus standartus: juodi it derva plaukai, tamsiai rudos akys, tamsoka oda. Lyg ir ne tokia hipiška faina – tiksliau, ji taip pat atrodė faina, tik ne tokia hipiška, – kiek panėšėjo į kekšytę, kairėje šnervėje sidabrinis žiedas, krūtis dengė margaspalvė rėkiančio rašto juosta su šūkais, juos galėjai priskirti *punk* ar roko stiliui, pamiršau, koks skirtumas tarp *punk* ir roko, sakykime,

pank-roko šūkiomis, bus paprasčiau. Ir mūvėjo ji šortus, ne sijoną, ir tai buvo dar blogiau, nežinau, kurių galų gaminami tokie aptempiantys šortai, akių negalima atplėšti nuo jos subinės. Aš ir neatplėšiau, tačiau man gana greitai pavyko susitvardyti. Paaiškinau, kad iš pradžių reikia nustatyti reikiamą slėgį, o šis priklauso nuo automobilio markės ir paprastai būna nurodytas ant metalinės plokštelės, privirintos ant kairiųjų priekinių durelių slenksčio.

Plokštelė ten iš tiesų buvo, ir aš pajutau, kaip išaugo jų pagarba mano vyriškiems gebėjimams. Merginų automobilis nebuvo labai prikrautas, jos turėjo stebėtinai mažai bagažo – du lengvus krepšius su keliais stringais ir kosmetika, veikiausiai, tad tikrai pakako padidinti padangų slėgį iki 2,2 baro.

Teliko pripūsti pačias padangas. Priekinės kairės padangos slėgis, pareiškiau, esąs vos 1,0 baro. Kalbėjau rimtu tonu, gal net griežtokai, kaip ir dera mano amžiaus žmogui: jos gerai padarė, kad kreipėsi pagalbos, pačiu laiku, joms grėsė realus pavojus, o to jos nė neįtarė, dėl nepakankamai pripūstų padangų silpnėja sukibimas su kelio danga, automobilį gali sumėtyti, anksčiau ar vėliau avarija iš esmės neišvengiama. Merginos reagavo jausmingai ir nekaltai, šatenė uždėjo ranką man ant dilbio.

Tenka pripažinti, jog naudotis tais aparatais užknisa, turi įsiklausyti į švilpesį, dažnai prieš uždedant antgalį ant vožtuvo čiupinėti pirštais, žodžiu, pistis lengviau, pisiesi intuityviai, buvau tikras, kad ir merginos tos pačios nuomonės, tik nežinojau, kaip pakreipti pokalbį ta tema, taigi pripūčiau kairę priekinę padangą, paskui iškart kairę užpakalinę, jos abi

stovėjo palinkusios prie manęs, nepaprastai įdėmiai stebėdamos mano judesius, sava kalba čiulbėdamos visokius „Chulo“, kietai, „Claro que sí“, aišku, taip, paskui kitas padangas leidau pripūsti pačioms ir tėviškai stebėjau, kaip jos viską daro.

Tamsiaplaukė, jutau, impulsyvesnė, pradėjo pirmoji, ėmė pūsti dešinę priekinę padangą, ir tai buvo nepakeliama, ji atsiklaupė atkišusi šortukais aptemptą užpakalį, tokį apvalų, tokį tobulą, o kai pradėjo ieškoti vožtuvo, jis dar ėmė judėti, šatenė, manau, užjautė mane, ji netgi seseriškai trumpam apkabino mane per liemenį.

Galiausiai liko užpakalinė dešinė padanga, jos slėgį didinti ėmėsi šatenė. Erotinė įtampa slūgo, tačiau palengva augo meilei būdinga įtampa, nes visi trys žinojome, kad tai paskutinė padanga, ir joms nebus kitos išeities, tik važiuoti savo keliu.

Vis dėlto jos dar pastoviniavo kelias minutes: dėkojo, grakščiai mosikavo, ir tikrai ne vien iš mandagumo, bent taip manau dabar, prabėgus keleriems metams, kai retkarčiais prisimenu, jog praėityje gyvenau ir erotinį gyvenimą. Jos paklausė, kokios tautybės esu, – prancūzas, atrodo, to dar neminėjau, – ar man patinka regionas, ypač, ar žinau vertų dėmesio lankytinų vietelių. Tam tikra prasme taip, žinojau, buvo toks vienas tapų baras, ten patiekdavo ir sočius pusryčius, tiesiai priešais mano namus. Buvo ir vienas naktinis klubas, kiek toliau, jį iš bėdos irgi galėjai pavadinti vertu dėmesio. Dar buvo ir mano namai, galėjau jas pasikviesti pagyventi ar bent jau nakčiai, ir man atrodo (tikrai prisigalvoju, prabėgo daug laiko), kad tai tikrai būtų buvę verta dėmesio. Tačiau nieko panašaus nepasakiau,

apibendrinau, paaiškinau: regionas mielas (tai buvo tiesa) ir čia jaučiuosi laimingas (tai buvo netiesa, o netrukus turėjo atvykti Džiudzu, ir tai gyvenimo tikrai nelengvino).

Galiausiai jos išvažiavo: atsisveikino plačiais mostais, „Volkswagen“ vabalas apsisuko stovėjimo aikštelėje ir nuriedėjo link įvažiavimo į kelią.

Tuomet būtų galėję nutikti keletas dalykų. Jei būtume buvę romantinėje komedijoje, truputį dramatiškai padvejojęs (būtina šiame aktorių vaidybos etape ir, manau, suvaidinti galėtų Kevas Adamsas), trumpai, būčiau puolęs prie savojo visureigio mersedeso vairo, skubiai pasivijęs vabalą greitekelyje, aplenkęs, kvailokai mosikuodamas ranka (taip daro romantinių komedijų aktoriai), vabalas būtų sustojęs avarinio sustojimo juostoje (tiesa, klasikinėje romantinėje komedijoje tikriausiai būtų buvusi viena mergina, be abejo, šatenė), ir aktoriai būtų atlikę įvairių jaudinančių žmonijos rūšių būdingų veiksmų, vos už kelių metrų pro šoną švilpiančiam vilkikams. Scenarijaus autorius šiai scenai bet kokio šūdino dialogo nebūtų galėjęs parašyti.

O teesie tai pornografinis filmas, tęsinys būtų buvęs kur kas labiau nuspėjamas, tačiau dialogų svarba – išties mažesnė. Visi vyrai trokšta gaiivių aplinkosaugos aktyvisčių, mėgstančių seksą trise, – na, beveik visi, aš tai tikrai.

Mes buvome realiame pasaulyje, taigi grįžau namo. Su erekcija, visai nenuostabu, turint galvoj popietės įvykius. Su ja susitvarkiau įprastu būdu.

Tos jaunos merginos, ypač šatenė, būtų galėjusios įprasminti atostogas Ispanijoje, tad nuvilianti banali popietės pabaiga tik dar labiau išryškino žiaurią tiesą: neturėjau nė vienos priežasties būti čia. Pirkau šį butą su Kamile, pirkau Kamilei. Tuo metu mes kūrėme ateities planus, mąstėme apie šeimos būstą, kokį romantišką seną malūną prie Krezo upės ar panašiai, gal tik apie vaikų darymą negalvojome, tačiau ir apie tai beveik buvome pamąstę vienu metu. Šis butas – pirmas mano nekilnojamojo turto pirkinys, beje, ir paskutinis.

Vieta jai iškart patiko. Nedidukė nudistų vasarvietė, per Andalūziją ir Ispanijos Levantę besidriekiančių milžiniškų turistinių kompleksų nuošaly, gyventojų daugumą čia sudarė Šiaurės Europos pensininkai: vokiečiai, olandai, šiek tiek buvo ir skandinavų, ir, žinoma, anglai, jų neišvengsi, tačiau, keista, nebuvo belgų, nors visa vasarvietėje – namelių architektūra, prekybos centrų išplanavimas, barų baldai – bylote bylojo, jog jų čia yra, noriu pasakyti, vieta tikrai buvo panaši į tokią, kur gyvena

belgai. Daugelis gyventojų jau buvo baigę karjerą: buvę švietimo srities, viešosios tarnybos plačiąja prasme specialistai, jaunesnieji specialistai. Dabar jie ramiai leido dar likusias gyvenimo dienas: mielai ateidavo išgerti aperityvo, taikiai nešiojo apdribusius užpakalius, drimbančias krūtis ir nukeipusius bybius iš baro į paplūdimį, iš paplūdimio į barą. Jie nekėlė problemų, nesibarė su kaimynais, bendruomeniškai pasitiesdavo rankšluosčius ant plastikinių „No problemo“ kėdžių ir pradėdavo perdėti atidžiai tyrinėti šiaip jau trumpą meniu (vasarvietėje visuotinai priimtas mandagus elgesys, kad pasitiesus rankšluostį būtų išvengta sąlyčio tarp bendro naudojimo baldų ir lankytojų intymių kūno vietų, galimai drėgnų).

Kitą lankytojų dalį, mažesnę, bet aktyvesnę, sudarė hipiškosios ispanės (tikros jų atstovės buvo, supratau skaudama širdimi, tos dvi merginos, paprašiusios manęs padėti pripūsti padangas). Trumpam nukrypime – verta prisiminti nesenus Ispanijos istorijos įvykius. Kai 1975 metais mirė generolas Francas, Ispanijoje (o tiksliau, tarp ispanų jaunimo) kūrėsi dvi prieštaringos srovės. Pirmosios srovės, tiesioginės septintojo dešimtmečio išdavos, atstovai į aukštumas kėlė laisvą meilę, nuogumą, darbininkų emancipaciją ir taip toliau. Antrosios, galutinai įsitvirtinusios devintajame dešimtmetyje, srovės atstovai, priešingai, itin vertino varžymąsi, sunkiąją pornografiją, cinizmą ir akcijų pasirinkimo sandorius – na, aš supaprastinu, tačiau tenka tą daryti, kitaip nepavyks nieko papasakoti. Pirmosios srovės atstovai, kuriems iš anksto buvo lemta pralaimėti, palengva traukėsi, būrėsi gamtos draustiniuose, tokiuose, kaip

šis kuklus nudistų kurortas, kur aš nusipirkau butą. Beje, o ar tikrai tas iš anksto nulemtas pralaimėjimas įvyko? Tam tikri kur kas vėliau po generolo Franco mirties prasidėję reiškiniai, kaip, pavyzdžiui, *Indignados* – „Pasipiktinusiųjų“ – judėjimas, lyg ir bylojo priešingai. Tad nejaugi ką tik, tą audrinančią nelemtą popietę, El Alkiano „Repsol“ degalinėje mačiau, – o ar *indignado* patelė yra *indignada*? – taigi, nejaugi mačiau dvi žavias *indignadas*? Niekومت nesužinosiu, nesugebėjau įsileisti jų į savo gyvenimą, o juk būčiau galėjęs pasiūlyti joms apsilankyti šioje vasarvietėje, čia jos jaustųsi kaip namie, gal tamsiaplaukė ir būtų išvažiavusi, bet būčiau buvęs laimingas su šatene, šiaip viskas darosi miglota, mano metų žmogui tikėtis laimės, tačiau kelias naktis iš eilės sapnavau šatenę, skambinančią į mano buto duris. Ji ateidavo pas mane, mano klajonės po pasaulį baigdavosi, ji ateidavo vienu judesiu išgelbėti mano bybio, mano esybės ir mano sielos. „Ir į namus manuosius drąsiai kaip šeimininkė tu įženki!“* Kai kuriose sapnų versijose ji sakydavo, kad automobilyje laukia jos tamsiaplaukė draugė, klausdavo, ar jai galima prie mūsų prisidėti, tačiau tą versiją sapnuodavau vis rečiau, scenarijus paprastėjo, ir galiausiai neliko nė jo, aš atidarydavau duris, mes atsidurdavome šviesos nutviekstoje, neapibūdinamoje vietoje. Šias klejones sapnavau daugiau nei dvejus metus, tačiau neužbėkime įvykiams už akių.

* Baigiamosios Nikolajaus Nekrasovo eilėraščio „Kai iš tamsybių paklydimas“ (1843) eilutės. Cituota iš: Fiodoras Dostojevskis, *Apysakos I*, sudarė, iš rusų k. vertė ir paaiškinimus parengė Ramutė Rybelienė, Vilnius: Margi raštai, 2010. (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

O dabar, tai yra rytoj po pietų, turėjau važiuoti į Almerijos oro uostą pasiimti Džiudzu. Ji dar nebuvo čia lankiusis, bet nė kiek neabejojau, kad šita vieta jai pasirodys pasibjaurėtina. Ji bjaurėsis šiauriečiais pensininkais, ji niekins hipiškasias ispanes, mat abi šios kategorijos (nesunkiai sugyvenančios tarpusavyje) nederėjo su Džiudzu elitistiniu socialinio gyvenimo ir apskritai pasaulio įsivaizdavimu, visi tie žmonės tikrai neturėjo savy nieko *klasiško*, beje, ir aš neturėjau nieko *klasiško*, aš turėjau tik pinigų, nemažai pinigų, turėjau dėl tam tikrų aplinkybių, kurias galbūt išdėstysiu vėliau, kai turėsiu laiko, ir kai jau tai pasakai, iš esmės pasakai viską, ką galima pasakyti apie mudviejų su Džiudzu santykius, aš tikrai turėjau ją palikti, akivaizdu, mes netgi niekuomet nebūtume turėję kartu apsigyventi, tiesiog užtruko daug laiko, labai daug laiko, kol suėmiau gyvenimą į rankas, jau pasakojau, o didžiumą laiko tiesiog nepajėgiau to daryti.

Vieta automobiliui oro uoste radau greitai, stovėjimo aikštelė buvo aiškiai per didelė, beje, viskas šiame regione buvo per didelio masto, numatyta kolosaliam turizmo suklestėjimui, turizmas taip ir nesuklestėjo.

Mėnesių mėnesius nemiegojau su Džiudzu ir tikrai nesirengiau vėl pradėti, jokių būdu, dėl įvairių priežasčių, kurias tikrai papasakosiu vėliau, iš esmės visiškai nesupratau, kurių galų suorganizavau šias atostogas, ir sėdint ant plastikinio suolo atvykimo salėje galvoje jau kirbėjo mintis atostogas

sutrumpinti: buvau numatęs dvi savaites, tikrai pakaks vienos, pameluosiu dėl darbo, ką ta šliundra pasakys, ji priklausoma nuo mano babkių, vis dėlto tam tikrų teisių aš turėjau.

Lėktuvas iš Paryžiaus Orli oro uosto atskrido laiku, atvykimo salėje tvyrojo maloniai gaivus kondicionuotas oras, salė buvo pustuštė: Almerija dėl turizmo tikrai turėjo vis didesnių bėdų. Tą akimirką, kai švieslentėje pasirodė informacija, kad lėktuvas nusileido, vos neatsistojau ir neišėjau į stovėjimo aikštelę: ji supratimo neturėjo, koks mano adresas, ji niekaip nebūtų galėjusi manęs surasti. Tuoj pat save sudrausminau: vieną gražią dieną turėsiu grįžti į Paryžių, kad ir dėl darbo, mano darbas Žemės ūkio ministerijoje kėlė man beveik tokią pat šleikštulį kaip ir draugužė japonė, tikrai išgyvenau ne pačius geriausius laikus, žmonės ir dėl menkesnių dalykų žudosi.

Ji buvo, kaip visuomet, žiauriai išsidažiusi, beveik nudažyta, ryškiai raudoni lūpų dažai ir violetiniai šešėliai išryškino blyšką jos odą, „porcelianinę“ odą, kaip rašo Yves'as Simonas savo romanuose, tą akimirką prisiminiau, jog ji niekuomet nesidegina saulėje, visa nubalusi (na, porcelianinės odos, Yves'o Simono žodžiais tariant) – japonėms tai išskirtinumo aukštumos, tad ką veikti Ispanijos kurorte, jei nesidegini saulėje, šis atostogų planas buvo tikras absurdas, jau šį vakarą pakeisiu viešbučių rezervaciją kelionei namo, ir savaitės per daug, kodėl nepasilikus kelių dienų žydinčių vyšnių pavasariui Kiote?

Su šatene viskas būtų buvę kitaip, be jokio priešiško, be jokios paniekos ji būtų išsirengusi paplūdimyje, tarsi klusni Izraelio dukra, jos nebūtų trikdžiusios liulančios storos vokie-

tės pensininkės (tokia yra moterų dalia, ji žinojo, iki antrojo Kristaus atėjimo šlovėje), saulei (ir vokiečiams pensininkams, o tie nė menkiausios smulkmenos nebūtų praleidę) būtų atsivėręs šlovingas jos kūno vaizdas, tobulai apvalus užpakalis, nekalta, bet depiliuota (nes Dievas leido puoštis) pizė, ir man vėl pagaliau būtų pasistoję, pasistoję kaip žvėriui, tik ji nebūtų man čiulpusi paplūdimyje, čia šeimyninė nudistų vasarvietė, ji nebūtų norėjusi šokiruoti vokiečių pensininkių, saulei tekant paplūdimyje užsiiminėjančių hatha joga, vis dėlto būčiau pajutęs, jog ji to trokšta, ir mano vyriškumas būtų tarsi atgimęs, tačiau ji būtų palaukusi, kol nueisime maudytis, už kokių penkiasdešimties metrų nuo kranto (krantas labai sekus), kad mano triumfuojančiam falui įteiktų savo sudrėkusią pizę, ir vėliau mes būtume vakarieniavę, valgę *arroz con bogavantes*, ryžių su omarais, kokiam nors Garučos restorane, romantika ir pornografija vėl būtų susiliejusios į vienį, Kūrėjo gerumas pasireiškęs visa savo jėga, – žodžiu, galvoj karštligišškai sukosi visokios mintys, bet man šiaip ne taip pavyko suvaidinti patenkintą, kai į atvykimo salę kartu su kuprinėmis apsikrovusių australų keliauninkų banda įėjo Džiudzu.

Mes pasisveikinome bučiais į skruostus, tiksliau – mūsų skruostai vos susilietė, bet ir to tikrai buvo per daug, ji iškart atsisėdo, atsidarė kosmetinę (jos turinys tobulai atitiko griežtus visų oro kompanijų taikomus rankinio bagažo reikalavimus) ir pradėjo pudruoti veidą, nekreipdama nė menkiausio dėmesio į bagažo atsiėmimo juostą – suprantama, lagaminus boginti turėjau aš.